

**A Kúria
mint másodfokú bíróság
végzése**

Az ügy száma:	Kpkf.II.41.140/2021/2.
A tanács tagjai:	Dr. Tóth Kincső a tanács elnöke Dr. Bögös Fruzsina előadó bíró Dr. Figula Ildikó bíró
A felperes:	felperes (cím1)
A felperes képviselője:	Méhes és Horváth Ügyvédi Iroda Dr. Méhes Dávid Dániel ügyvéd (cím2)
Az alperes:	Budapesti Ügyvédi Kamara Regionális Fegyelmi Bizottság (1055 Budapest, Szalay utca 7.)
A per tárgya:	köztestületi jogvita
A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:	a felperes
A felülvizsgálni kért jogerős határozat:	Fővárosi Törvényszék 102.K.705.134/2021/4. számú végzése

Rendelkező rész

A Kúria az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

A végzés ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperest a Budapesti Ügyvédi Kamara Fegyelmi Tanácsa 2015. március 30. napján kelt, 2014.F.254/23. számú határozatával 2 rendbeli szándékos fegyelmi vétség elkövetése miatt kizárás fegyelmi büntetéssel sújtotta, melynek végrehajtását három évre felfüggesztette. A fellebbezések folytán eljáró Magyar Ügyvédi Kamara Fegyelmi Bizottsága 2015. október 9. napján kelt FF/054/2013. számú másodfokú határozatával az elsőfokú határozatot akként változtatta meg, hogy mellőzte a büntetés végrehajtásának felfüggesztését. A jogerős fegyelmi határozat ellen a felperes keresetet nyújtott be, melyet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 20.K.34.191/2015/11. számú ítéletével elutasított. A felperes felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Kúria 2017. szeptember 27. napján meghozott Kfv.VI.37.906/2016/11. számú ítéletével az elsőfokú bíróság jogerős ítéletét hatályában fenntartotta. Mindkét bírósági eljárásban sor került a felperes kérelmére a jogerős fegyelmi határozat végrehajtásának felfüggesztésére.

[2] A felperes 2021. július 5. napján kérelmet nyújtott be az alpereshez, amelyben az FF/054/2013. számú fegyelmi határozatban kiszabott fegyelmi büntetés hatálya alóli mentesítését kérte, mert álláspontja szerint a jogszabályban előírt öt éves időtartam 2020. október 9-én lejárt.

[3] Az alperes a felperes mentesítési kérelmét 2021. július 28. napján kelt 2014.F.254/81. számú határozatával elutasította, arra hivatkozva, hogy a törvényben előírt 5 éves időtartam még nem telt el, így a felperes kérelme érdemben nem volt elbírálható.

[4] A felperes az alperes határozatával szemben keresetet terjesztett elő, melyben az alperesi határozat megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte.

[5] Az alperes védiratában a keresetlevél elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Üttv.) 139. § (3) bekezdése alapján a közigazgatási pert az országos fegyelmi bizottság ellen kell megindítani, továbbá arra, hogy a mentesítés iránti kérelem elbírálása az eljáró fegyelmi tanács diszkrecionális jogkörébe tartozik.

Az elsőfokú bíróság végzése

[6] Az elsőfokú bíróság végzésével a felperes keresetlevelét – a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 5. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel – a Kp. 48. § (1) bekezdés d) pontja alapján visszautasította, mert azt állapította meg, hogy a felperes olyan közjogi tevékenység jogszerűségét vitatta, amelynek bírósági felülvizsgálatát törvény kizárja.

A fellebbezés és az alperes nyilatkozata

[7] Az elsőfokú végzéssel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra kötelezését kérte.

[8] Fellebbezésében hivatkozott a Kp. 4. § (1), (3) és (6) bekezdéseire, az 5. § (1) és (2) bekezdéseire, az Üttv. 208. § (17) és (23) bekezdéseire, az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény (a továbbiakban: Üt.) 13. § (4) bekezdés d) pontjára, 65. § (2) bekezdésére, 42. § (1) bekezdésére, 102. § (1) bekezdésére, az Üttv. 139. § (1) bekezdésére, 143. § (1) és (3) bekezdéseire. Azt állította, hogy ezen jogszabályhelyek alapján az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy az alperesi döntés vizsgálatát a törvény kizárja.

[9] Kiemelte, hogy mivel az alperes az irányadó jogszabályokat tévesen értelmezte és alkalmazta, kérelmét érdemben nem is vizsgálta. A keresetlevél sem az alperes részére biztosított fegyelmi jogkörben hozott határozat ellen irányult, hanem az ellen, hogy ilyen döntés nem is született.

[10] Érvelése szerint az ügy érdemében hozott döntés esetén valóban felmerülhetne a közigazgatási per megindításának kizártsága, a perbeli eset azonban ettől eltérő. A kérelem befogadásának és érdemi vizsgálatának a törvényben meghatározott, objektív előfeltétele van, amely az időmúlás. Ez független attól, hogy később az ügy érdemében milyen döntés születik a mentesítés kapcsán. Az alperes ezen objektív előfeltételt vizsgálva vont le következtetését, amelyet keresetével támadott.

[11] Arra hivatkozott, hogy a kérelem formai okból való megalapozatlan elutasítását, nem pedig az eljárás eredményét, vagyis az érdemi döntést kifogásolta. Ez pedig álláspontja szerint vizsgálat tárgyát képezheti, az Üttv. 139. § (1) bekezdése alapján. Álláspontja szerint az Üttv. 143. § (3) bekezdése a mentesítésnek helyt adó határozattal szemben zárja ki a jogorvoslat lehetőségét.

[12] Az alperes a fellebbezésre észrevételt nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[13] A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

[14] A Kúria az elsőfokú bíróság végzését a Kp. 112. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó, Kp. 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem keretei között vizsgálta felül.

[15] Mindenekelőtt kiemelendő, hogy a perbeli határozat a fegyelmi felelősség megállapítása és a fegyelmi büntetés kiszabásának lezárulta után külön kérelemre indult eljárásban meghozott döntés. Ez a felperes fegyelmi büntetése alóli mentesítésének körében hozott határozat, az Üttv. 143. § (3) bekezdése pedig a mentesítéssel kapcsolatos határozattal szembeni jogorvoslatot kizárja. A Kúria hangsúlyozza, hogy ez egy egyfokú diszkrecionális jogkör gyakorlásával lefolytatott eljárás, amelyben hozott döntés felülvizsgálatára a jogalkotó az eljárás jellege folytán nem adott (nem adhatott) felülbírálati szempontokat. Az eljárás nem hatósági jellegű [vö.: Üttv. 170. §], emiatt fel sem merülhet az általános közigazgatási rendtartás szabályainak, illetve ezt applikáló kamarai szabályzatoknak az alkalmazhatósága. A bíróságoknak csak az Üttv.-ben foglalt rendelkezésekből kellett kiindulni, így a „többen a kevesebb elve” alapján, amennyiben a jogalkotó az érdemi, vagyis a mentesítés iránti kérelem érdemében hozott döntés elleni jogorvoslatot kizárja, abból nyilvánvalóan következik az, hogy a kérelem formai okból (annak idő előttsége miatt) történő elutasítása ellen is kizárt a jogorvoslat. A Kp. 5. § (2) bekezdése alapján pedig a bíróság azon közjogi jogvitában dönthet, amelynek elbírálását törvény a közigazgatási ügyben eljáró bíróság hatáskörébe utalja. Ilyen törvényi felhatalmazás hiányában az elsőfokú bíróság helytállóan döntött a keresetlevél visszautasításáról.

[16] A felperes tévesen állította fellebbezésében, hogy a perbeli esetre az Üttv. 139. § (1) bekezdése alkalmazandó, mert ezen rendelkezés a fegyelmi határozatokkal szembeni közigazgatási perekre vonatkozik. Ahogyan a Kúria a fentiekben kifejtette, a perbeli határozat nem a fegyelmi felelősség megállapítása körében született, hanem a fegyelmi büntetés alóli mentesítés körében, így a perbeli határozatra az Üttv. 139. § (1) bekezdése nem alkalmazható, ennek következtében pedig a perbeli határozat közigazgatási perben nem támadható. Ez az érvelés önmagában azért sem állná meg a helyét, mert elsőfokú határozat ellen a felperesnek fellebbezéssel kellett volna élnie, nem pedig keresettel támadnia azt a közigazgatási bíróság előtt.

[17] Az Üttv. meghatározza, hogy az Üttv. alapján hozott mely határozat támadható fellebbezéssel, továbbá közigazgatási perben, a jogalkotó pedig a mentesítés körében hozott határozatot a fegyelmi tanács diszkrecionális jogkörébe utalva kizárta a jogorvoslattal támadható döntések közül. A Kúria megjegyzi végül, hogy az Üttv. jogorvoslati rendszerének áthágását jelentené egy elsőfokú határozattal szemben benyújtott keresetlevél érdemi elbírálásának megengedése.

[18] A fentiekre tekintettel a Kúria az elsőfokú bíróság végzését annak helyes indokainál fogva a Kp. 114. § (5) bekezdése alapján helybenhagyta.

Záró rész

[19] A Kúria a fellebbezést a Kp. 114. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[20] Az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdés a) pontja alapján illetékmentes.

[21] Az alperesnek a másodfokú eljárásban perköltsége nem merült fel, ezért arról a Kúriának rendelkeznie nem kellett.

[22] A végzés ellen a fellebbezés lehetőségét a Kp. 112. § (2) bekezdése, a felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2022. január 5.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Bögös Fruzsina s.k. előadó bíró, Dr. Figula Ildikó s.k. bíró